

SEDAMDESET PUTA SEDAM

24. nedjelja kroz godinu, A

Ako čovjek putem upadne u rupu, možemo reći da nema sreće. Međutim, ako po drugi puta u istu rupu upadne, onda očito nema pameti, rekla bi većina od nas. Nije li zadnji puta na istom mjestu stradao? Međutim, postaje problematično kad se čovjek počne tako ponašati prema drugim ljudima. Naime, ako me netko jedanput prevario, uvrijedio, oštetio..., hoću li dopustiti da mi po drugi puta tako nešto učini? Doista nije lako praštati. Pa što bi čovjek i oprostio (*"Nek' ga mutna voda nosi"*), ne želi ispasti budala, pa da uporno prašta onome koji ga uporno vara i vrijeđa.

Sigurno je i Petar imao takvih poteškoća. Unatoč svojoj ljudskoj nestalnosti, očito je da je Petar ipak imao jedno veliko srce. Nije htio biti cjepidlaka. Znao je on da čovjek može pogriješiti, pa je razborito da mu se i oprost. Zato Petar prostodušno pita Isusa: *"Gospodine, koliko puta da oprostim bratu svomu ako se ogriješi o mene? Do sedam puta?"* U ondašnjem načinu mišljenja nije to značilo točno sedam puta, nego jednostavno puno puta, više puta. Petar je očigledno bio velikodušan. Međutim, Isus i njega i nas – dan danas! – iznenađuje. Veli: *"Ne kažem ti do sedam puta, nego do sedamdeset puta sedam!"* Ako je Petar mislio puno, puno puta praštati, Isus očito misli da valja uvijek i uvijek praštati, bez obzira na sva loša iskustva.

I sad ti to razumij! Srećom, Isus odmah u nastavku pripovijeda svoju prisposobu. Poznata nam je. Jedan je visoki kraljevski službenik pronevjerio nezamislivo veliku svotu novca, tako da očito nema ni mogućnosti ni sredstava da svoj dug namiri, sve da se i on i cijela njegova obitelj zajedno s cjelokupnim imanjem proda. Što čini kralj, njegov gospodar? Mogao mu je, što je službenik žarko priželjkivao, odgoditi naplatu duga. Nije to učinio. Mogao mu je zaplijeniti dio dobara, skinuti ga sa službe (a i to je službenik priželjkivao). Jedino čega se službenik plašio – a bilo je za očekivati – da će ga kralj baciti u tamnicu. Međutim, na opće iznenađenje, kralj mu jednostavno oprašta sav dug. To nitko nije mogao očekivati, pa ni sam službenik. I što se zbiva? Dok sav radostan trči kući da donese radosnu vijest svojoj obitelji, na putu susreće svoga druga koji mu se dugovao stotinu denara (a denar je bio nadnica za jedan dan). I stane ga daviti da mu vrati dug. I nije mu se smilovao, nego ga je dao baciti u tamnicu. Kad je kralj za to čuo, sav jarostan dade dovesti nemilosrdnog službenika i onda izreče svoju presudu: *"Slugo opaki, sav sam ti onaj dug oprostio jer si me zamolio. Nije li trebalo da se i ti smiluješ svome drugu, kao što sam se ja tebi smilovao?"* Zatim ga predade mučiteljima dok mu ne vrati svega duga.

Dragi prijatelji, to je najvažniji razlog zašto svaki od nas treba uvijek iznova, nebrojeno puta praštati. Zato što je svakom pojedinom od nas neizmerno više oprosteno i neizmerno više darovano. Tu je ono glavno. Nikad ja ne mogu Boga preteći darom, dobrotom ili milosrđem.

Drugo, ne manje važno, jest slijedeće. Promislimo. Bog ljubi svakog pojedinog čovjeka. I onog posljednjeg grešnika i onog nezahvalnika. Raspetog razbojnika i nadcarinika Zakeja. Onu grešnicu u gradu, kao i onu strankinju Sirofeničanku. Bog ne može ljubiti ovoga manje onoga više. Bog ljudi svakog čovjeka svim svojim srcem, jer je Bog takav. I tko sam onda ja da prezirem svoga bližnjega, onoga istoga kojega Bog neizmerno ljubi? Smiluj nam se, Gospodine! Zvonko Pažin